

ΚΑΙΔΕΤΑΙ
Α ΣΑΒΒΑΤΟΝΓΡΑΦΕΙΑ
ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
Η ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

ΕΚΤΥΠΟΥΝΤΑΙ
ΕΙΣ 20.000
ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ
ΚΑΙ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ

Εκδιδόμενον τη επιμελείᾳ επιτροπῆς ἐκ τῶν κ. κ. Γ. Ν. Κατσίδου, Κ. Γ. Ζησίου καὶ Ι. Μ. Δαμβέργη διευθύνοντος.

ΧΑΡΑΙ ΕΠΩΔΥΝΟΙ

ἡ χαρά, ἥτις κατέλαβε τὸ πανελλήνιον ἐπὶ τῇ ἐπελ-
θῇ ἐν Κύπρῳ συνδιαλλαγῇ τῶν δύο ἀντιμαχομένων
ἔθνων καὶ τῇ αἰσίᾳ λήξει τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ζη-
τήματος, ἡ μεγάλη αὐτῇ χαρὰ δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς
ἔκγονον τοῦ ἀλγους, ὅπερ ἡ Πατρίς ἡσθάνετο ἐκ τῆς ἐπὶ
ἡμῶν ἀνοιχτῆς ἐκείνης ἐπὶ τοῦ σώματός της πληγῆς.
Ἄλλη χαρὰ ἐπὶ τῇ λήξει τοῦ Πατριαρχικοῦ ζητή-
ματος προῦκάλεσεν εἰς τὰ Ἑλληνικὰ στήθη γλυκύτα-
τον ἀνακουφίσεως στεναγμόν. Καὶ ἄλλη χαρὰ ἐπὶ τῇ
καταστάσει τῆς ἐν Ἀθήναις ἐξαμήνου πολιτικῆς ἀνωμαλίας
καὶ τῇ αἰθρίᾳ τοῦ μειδιάματος ἐπὶ ὅλων τῶν Ἑλ-
λῶν προσώπων.

Θεὸς νὰ φυλάττῃ ἡμᾶς εἰς τὸ μέλλον ἀπὸ παρο-
ντος χαρᾶς, ἀγορασθείσας τόσον ἀκριβὰ, ὅσον ἡ τῆς
ἐλπίδος ἀπὸ πολυπαθῆ ἄρρωστον καὶ ἡ τῆς ἀπο-
στροφῆς ἀπὸ ταλαίπωρον φυλακισμένον. Ἐν τούτοις
καταχρήσεων ἢ ἀπροσεξίων καταπεσῶν εἰς τὴν
ἐλπίδα καὶ ὁ ἐξ ἐγκλημάτων ριφθεὶς εἰς τὴν φυλακὴν, πα-
λλοῦντες τὴν χαρμοσύνην τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς
λευτερώσεώς τῶν πρὸς τὰς ἀγωνίας, αἵτινες ἐπὶ
ἡμῶν χρόνον κατέτρυχον τὰ σώματα καὶ τὰς ψυχὰς
μεγάλαι καὶ σωτήρια ἐξάγουσι πορίσματα, αἵτινα θὰ
εἴναι ἀχωρίστους ὁδηγοὺς ἐν τῇ ὑπολοίπῃ βίῳ τῶν.
Ἀρά γε ἐξ αὐτῶν τῶν ἀλλεπαλλήλων εὐχαριστήσεων
ὁποίας τὸ ἔθνος ἡσθάνθη κατὰ τὰς τελευταίας
ἡμέρας, θ' ἀποκαμίση διδάγματα οἰκοδομητικά,
ἃ ἔχοντες μέχρι τῆς ρίζης τῶν καρπῶν οὐδ' δοκιμά-
σας θ' ἀποσπᾶσθαι αὐτὴν, ὥστε ν' ἀπαλλαγῇ ἐν τῇ μέλ-
λει ἡδονῶν τόσον ἐπωδύνων, καὶ πρὸ παντὸς τόσον
βοηθητικῶν;

Ἐάν τὴν περιλάλητον καὶ ἀναμφισβήτητον ἑλληνι-
νομοσύνην, τὸ ἀληθὲς ὑπέροχον ὄπλον, δι' οὗ ἡ
νοῦσα δαφιλῶς ἀνεπλήρωσε τὰ ἀπέναντι τόσον ἀντι-
παραστήσαντες καὶ ἐχθρῶν ὑλικά ἡμῶν μειονεκτήματα, ἐάν τὴν
νομοσύνην, ἣν τόσον συχνὰ ἐρωτῶμεν προκειμένου περὶ
πολιτικῶν μας ἔργων, ἐσυμβουλευόμεθα ἐπίσης καὶ πρὸς
τὸς διαβήματος δημοσίας ἡμῶν ἐνεργείας, δὲν θὰ
ἐδεκατίξεν ἡ διαίρεσις, δὲν θὰ μᾶς διέσπα ἡ φιλο-
τιμία, δὲν θὰ μᾶς ἐτύφλωνε τὸ πείσμα, δὲν θὰ εἴ-
χε ἡ αἰωνία γαλῆ τοῦ μύθου, ἡ ρινίζουσα τὴν γλῶσ-
σιν καὶ ἡδονικῶς ἐξαντλοῦσα τὴν ἰδίαν δύναμιν με-
τὰ τὴν ἰδέαν ὅτι καταπίνει τῆς ρίνης τὸ αἷμα.

καὶ τότε δὲν θὰ ἐδοκιμάζομεν συχνὰ χαρὰς τόσον
δύνατος διὰ τὸν ἀναμετροῦντα τὰς ἀφορμὰς τῶν.
δὲ μόνον ἐν Κύπρῳ, ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐν
Ἀθήναις, ἀλλὰ πανταχοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ κόσμου, ἐν
ἀκροτάτῳ αὐτοῦ σημείῳ, ἐν τῇ ἐλαχίστῃ αὐτοῦ
ἐκτετατῇ, ἐνθα τὴν σιωπὴν τῆς ἑλληνικῆς νομοσύνης
ὅπου οὐκ ἐπὶ συχνότατα κραυγαὶ παρομοίας χαρᾶς.

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ Γ'. Νηστειῶν
(Μάρκ. Η', 34—38, καὶ, Θ', 1)

Κείμενον.

Εἶπεν ὁ Κύριος· ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν
ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν, καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ
ἀκολουθεῖτω μοι· ὅς γὰρ ἂν θέλῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ
σῶσαι, ἀπολέσει αὐτήν· ὅς δ' ἂν ἀπολέσῃ τὴν ἑαυτοῦ
ψυχὴν ἕνεκεν ἐμοῦ καὶ τοῦ Εὐαγγελίου, οὗτος σώσει
αὐτήν· τί γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπον ἐὰν κερδήσῃ τὸν
κόσμον ὅλον, καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ; ἢ τί δώ-
σει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ; ὅς γὰρ
ἐὰν ἐπαισχυνθῇ με καὶ τοὺς ἐμοὺς λόγους ἐν τῇ γενεᾷ
ταύτῃ τῇ μοιχαλίδι καὶ ἀμαρτωλῷ, καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀν-
θρώπου ἐπαισχυνθήσεται αὐτὸν ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ
τοῦ πατρὸς αὐτοῦ μετὰ τῶν ἀγγέλων τῶν ἁγίων· καὶ
ἔλεγεν αὐτοῖς· ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι εἰσὶ τινες τῶν
ὧδε ἑστηκότων, οἵτινες οὐ μὴ γεύσονται θανάτου
ἕως ἂν ἴδωσι τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἐληλυθυῖαν ἐν
δυνάμει.

Σημειώσεις.

1) Ἰδε καὶ ἔτος Β'. 20 7) Ἡρίου ἀριθ. 28. 2) Ἐν τῇ δόξῃ τοῦ
Πατρὸς αὐτοῦ = τῇ δόξῃ τῇ ὁποίᾳ ἔχει ὁ Πατὴρ καὶ
τὴν ὁποίαν θὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν κατὰ τὴν κρίσιν. 3) Μετὰ τῶν
ἀγγέλων τῶν ἁγίων = διότι τὰ λειτουργικά ταῦτα πνεύ-
ματα θὰ ἐκτελέσωσι τὰς ἀποφάσεις τοῦ Σωτῆρος καὶ Κριτοῦ.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

Ἐκ τῆς πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς τοῦ Παύλου Κεφάλαιον 4 ἐδάφ.
14, 15, 16 καὶ Κεφάλ. 5, ἐδάφ. 1, 2, 3, 4, 5, 6.

Ο ΑΙΩΝΙΟΣ ΙΕΡΕΥΣ

Ἀδελφοί, ὁ λόγος, ὁ ὁποῖος ἔχει κηρυχθῇ εἰς ἡμᾶς εἶναι
λόγος ζωῆς καὶ ἰσχυρός. Ἐκεῖνος δὲ, ὁ ὁποῖος ἐλάλησεν εἰς
ἡμᾶς τὸν λόγον γινώσκει καὶ κρίνει ὅλα τὰ συναισθήματα,
τὰ ὁποῖα κρύπτονται ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν. — Ἄς ἀκούσω-
μεν λοιπὸν τὸν λόγον τοῦτον, καὶ ἄς πιστεύσωμεν εἰς ἐκεῖνον,
τὸ ὅποῖον ὁ λόγος οὗτος διδάσκει ἡμᾶς. Διότι ἄλλως ἔχο-
μεν ἀρχιερεᾶ ἀνώτερον πάντων τῶν ἄλλων, οἵτινες ὑπῆρξαν
ποτε παρ' ἡμῖν. Οἱ ἀρχιερεῖς οὗτοι ἀπᾶς τοῦ ἐνικοῦτοῦ εἰ-
σῆρχοντο ἐνδὸν τοῦ παραπετάσματος εἰς τὰ ἁγία τῶν Ἀ-
γίων. Ἀλλ' ὁ μέγας ἀρχιερεὺς ἡμῶν εἰσῆλθεν εἰς τοὺς οὐ-
ρανούς, καὶ ἐνεθρονίσθη ἐκεῖ, καὶ ἔχει προετοιμασμένους θρόνους,
ὅπου καὶ ἡμεῖς θὰ καθήσωμεν μέτοχοι τῆς δόξης αὐτοῦ. —
Καὶ ὁ μέγας οὗτος ἀρχιερεὺς, τὸν ὁποῖον ἔχομεν ἡμεῖς εἶ-
ναι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Λοιπὸν ἄς μὴ ἀρνη-
θῶμεν ποτὲ τὴν πίστιν, τὴν ὁποίαν ὁμολογήσαμεν ἐν τῇ
ἀγίᾳ βαπτίσματι, τὴν πίστιν εἰς τὴν Τρισυπόστατον Θεό-
τητα, τὴν πίστιν εἰς τὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν, τὴν πίστιν
εἰς τὴν μέλλουσαν ζωὴν, εἰς τὰ μέλλοντα οὐράνια ἀγαθὰ.
Ἄς φυλάττωμεν αὐτὴν στερεῶς, ἄς μὴ ἐπιτρέψωμεν εἰς
κανένα ἀπολύτως ν' ἀποσπᾶται τὴν πίστιν ταύτην ἀπὸ τῆς
ψυχῆς καὶ τῆς καρδίας ἡμῶν ἄς μὴ ἐνδύσωμεν εἰς οὐδενὸς

θελόντων, ἐμποδίζουσιν ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ νὰ κληρῶμεν διὰ
μεγάλῃς φωνῆς τὴν πίστιν ἡμῶν ταύτην πανταχού — ἀλλ'
εἴμεθα ἄνθρωποι ἀσθενεῖς, καὶ πιθανὸν νὰ φοβοῦμεθα ὅτι δὲν
θὰ δυνήσῃμεν ν' ἀνθέξωμεν εἰς τὴν κατὰ τῆς πίστεως ἡ-
μῶν ἐξωτερικὴν πίεσιν. — Δὲν πρέπει ν' ἀποβάλλωμεν τὸ
θάρρος ἡμῶν διὰ τοῦτο. Ἡ θεία χάρις θὰ στηρίξη, καὶ θὰ
βοηθήσῃ ἡμᾶς. Διότι δὲν ἔχομεν ἀρχιερεῖς, ὁ ὁποῖος δὲν
εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐνοήσῃ τὴν ἀνθρωπίνην ἡμῶν ἀσθένειαν.
Οἱ ἄνθρωποι ἀρχιερεῖς πολλάκις δὲν δύνανται νὰ ἐνοήσωσι
τὰς θλίψεις τῶν ἄλλων. Ἄλλ' ὁ ἀρχιερεὺς ἡμῶν ὁ μέγας
ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς πάντα ὑπέστη τὰ ἀνθρώπινα
χωρὶς τῆς ἁμαρτίας. Καὶ ὑπέστη ταῦτα πρῶτον, καὶ ἔπειτα
ἀνέβη εἰς οὐρανούς διὰ νὰ δεῖξῃ εἰς ἡμᾶς ὅτι δύναται
νὰ συμπαθεῖ εἰς τὰς ἀδυναμίας ἡμῶν. Καὶ ὑπέστη ταῦτα
πάντα καθ' ὅμοιον τρόπον μετ' ἡμᾶς, καὶ ἐπειτα καὶ ἐδί-
ψησε, καὶ ἐκουράσθη καὶ ἐλυπῆθη, καὶ ἐδιώχθη καὶ ἐνε-
πύσθη καὶ κατηγορήθη καὶ ἐνεπαίχθη καὶ ἐσυκοφαντήθη
καὶ ἐπὶ τέλους ἐσταυρώθη. — Ἐμπρὸς λοιπόν! Ἄς προσε-
ρχώμεθα πλήρεις ἐμπιστοσύνης καὶ θάρρους ἐνώπιον τοῦ θρο-
νου ὅσθον πηγάζει ἡ χάρις. Δὲν εἶναι ἀκόμη θρόνος κρί-
σεως, θρόνος ὅσθον θὰ ἐξελεχθῇ ἡ καθ' ἡμῶν ἡ ὑπὲρ ἡμῶν
δικαία ἀπόφασις, ἀλλ' εἶναι θρόνος ἀγάπης καὶ συμπα-
θείας. Ἐκεῖ προσερχόμενοι σήμερον, καὶ ζητοῦντες, θὰ λά-
βωμεν εὐσπλαγχνίαν διὰ τὰ ἁμαρτήματα, εἰς ἃ περιεπέσα-
μεν, καὶ χάριν πρὸς ἐξάλειψιν τῶν ἁμαρτημάτων ἡμῶν, καὶ
πρὸς ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῆς τιμωρίας, τῆς ὁποίας εἶναι ἄξιαι
αἱ ἁμαρτίαι ἡμῶν· εἶναι καιρὸς ὁ παρὼν καιρὸς διὰ νὰ τύ-
χωμεν παρὰ Θεοῦ τῆς βοηθείας ταύτης πρὶν ἡ ἐμφανισθῇ
μεν πρὸ τοῦ θρόνου τῆς ἐσχάτης καὶ μεγάλῃς Κρίσεως, ὅ-
ποτε καιρὸς χάριτος δὲν ὑπάρχει πλέον, ἀλλὰ καιρὸς κρί-
σεως. — Ὅντως οἶος δῆποτε ἀρχιερεὺς, ὁ ὁποῖος εἶναι ἄν-
θρωπος, τελείως ὅμοιος πρὸς τοὺς λοιποὺς ἀνθρώπους, περι-
βάλλεται τὴν ἀρχιερωσύνην χάριν τῶν ἀνθρώπων ἵνα μεσι-
τεύῃ ὑπὲρ αὐτῶν πρὸς τὸν Θεόν, ἵνα προσφέρῃ δῆλον ὅτι
εἰς τὸν Θεὸν θυσίας, καὶ ἀναφέρῃ εἰς αὐτὸν τὰς προσευχὰς
τῶν ἀνθρώπων, τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ τὴν μετάνοιαν αὐ-
τῶν, καὶ ἀντὶ τούτων νὰ μεταδίδῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους παρὰ
τοῦ Θεοῦ τὴν εὐσπλαγχνίαν καὶ τὴν χάριν. Καὶ ὁ ἄνθρωπος
οὗτος ἀρχιερεὺς δύναται νὰ φαίνεται εὐδιάκριτος πρὸς
τοὺς ἀνθρώπους ἐκεῖνους, οἱ ὁποῖοι ἐξ ἀγνοίας ἁμαρτάνουσιν
ἢ ἐκ πλάνης, ἐπειδὴ καὶ ὁ ἴδιος ἀρχιερεὺς οὗτος, ἄνθρωπος
ὢν, εἶναι πάντοτε περικυκλωμένος ὑπὸ ἀσθενείας, αἰσθάνε-
ται ὅτι ἀφ' ἑαυτοῦ δὲν δύναται νὰ πράξῃ τίποτε, ὅτι εἶ-
ναι ὑποκείμενος διαρκῶς εἰς ἁμαρτίαν. Καὶ διὰ τὴν ἀσθέ-
νειαν ταύτην, ἥτις γεννᾷ εἰς αὐτὸν πολλάκις τὴν ἁμαρτίαν,
εἶναι ὑποχρεωμένος ὑπὸ τοῦ νόμου καθὼς προσφέρει ἐξελι-
στήριον θυσίαν ὑπὲρ τοῦ λαοῦ, νὰ προσφέρῃ ἐξελιγσθέν
θυσίαν ὑπὲρ ἑαυτοῦ διὰ τὰς ἁμαρτίας αὐτοῦ. — Ἐκτὸς τού-
των καὶ τοῦτο παρατηροῦμεν, ὅτι οὐδεὶς ἀρχιερεὺς ἄνθρωπος
λαμβάνει ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν τιμὴν τῆς ἱερωσύνης, ἀλλὰ μόνον
ἐκεῖνος εἶναι ἄξιος νὰ περιβληθῇ τὸ μέγα τοῦτο ἄξιωμα,
ὅστις ἔχει κληθῇ πρὸς τοῦτο ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, καθὼς ἐκλήθη
καὶ ὁ Ἀδὰμ ἐκεῖνος. Καὶ ἡ κλησις αὕτη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ
εἶναι τὸσον ἀναγκαῖα εἰς τὸν ἀρχιερέα, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ
Μεσσίας Χριστὸς δὲν ἐξηρῆθη ἐκ τοῦ νόμου τούτου, δὲν ἀνέ-
λαβε μόνος ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν δόξαν νὰ γίνῃ ἀρχιερεὺς, ἀλλὰ
τὴν ἀρχιερωσύνην ἐνέδυσεν αὐτὸν ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἐλάλησεν
εἰς αὐτόν, καὶ ὅτι ἐλάλησε διακηρύξας αὐτὸν υἱὸν αὐτοῦ
οὐχὶ θεοτὸν ἀλλ' υἱὸν κατὰ φύσιν ὁμοούσιον αὐτῷ τῷ Πα-
τρὶ, καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ Πατρὸς ἀνάρχως γεννηθέντα. Καὶ ὥς
καὶ ἐν ἄλλω μέρει τῆς Γραφῆς λέγει ἀπευθυνόμενος εἰς αὐ-
τόν. — Σὺ εἶσαι ἱερεὺς αἰώνιος, ἀνευ διαδοχῆς, ἐκλελεγμέ-
νος οὐχὶ ὥς οἱ ἱερεῖς τοῦ νόμου οἱ λαμβανόμενοι ἐκ τῆς φυ-

λῆς τοῦ Δευί, καὶ ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ Ἀαρών, ἀλλὰ
τὴν τάξιν καθ' ἣν ἐγένετο ἱερεὺς ὁ Μελχισεδέκ ἐκεῖνον
ὁποῖον εἶναι ἀγνωστος εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἡ γέννησις
οὐδὲ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ, καὶ ὁ ὅποῖος δένειχε προγόνους
οὐδὲ διαδόχους.

ΕΘΝΙΚΗ ΜΟΥΣΑ

Η ΜΗΛΗΝΑ

Ποτάμιν ἐπλημύρισε, σὲ περιβόλι μπαίνει,
Ποτίζει δέντρα καὶ μηλῆς, μηλῆς καὶ κυδωνίτσες,
Καὶ μιά μηλῆν, γλυκομηλῆν δὲ σώνει να ποτίσῃ.
"Ἄλλη μηλὴν τὴν ἑρῶτα, κι' ἄλλη μηλὴν τῆς λέει :
—Μηλῆά, τὰ μῆλα σὲ βαροῦν ἢ ὁ καρπὸς σὲ βλάπτει.
*Ἡ ὁ περιβολάρης σου νερὸ δὲ σὲ ποτίζει ;
—Μηδὲ τὰ μῆλα μὲ βαροῦν, μὴδ' ὁ καρπὸς μὲ βλάπτει.
Μηδ' ὁ περιβολάρης μου νερὸ δὲ μὲ ποτίζει.
Μονάχα εἰς τὴ ρίζα μου ἀντερόγουν βλογηθῇ,
Κι' ὄρκο ἔχαμε στοὺς χλόνους μου, νὰ μὴν ἀποχωρίσῃ.
Τώρα, θαρῶ χωρίζοντα· καὶ κιτρινοφυλιάζω.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΑΡΕΙΑ

Ὁ πατήρ τῆς ἱστορίας Ἡρόδοτος διηγείται ὅτι, καὶ ὡραὶ ἦσαν παρατεταγμένοι ἀπέναντι ἀλλήλων οἱ Σπαρτιάται καὶ οἱ Πέρσαι ἐν Πλαταιαῖς, τότε ὁ στρατηγὸς Λακεδαιμονίων Πausanias ἐξίτηι κατὰ τὴν συνθήκην τότε χρόνως νὰ μάθῃ διὰ μαντείας τινός, ἂν ἔμπροσθεν νὰ φύγῃ ἡ μάχη ἢ ὅχι, καὶ ἐπειδὴ δὲν κατώρθου νὰ ἐπιστάσῃ τοῦτο ἴσταντο οἱ Λακεδαιμόνιοι παρατεταγμένοι ἀλλήλων περιμένοντες τὴν διαταγὴν τοῦ στρατηγοῦ. Καὶ ἐπεί σίασαν μὲν τότε οἱ ἐχθροὶ καὶ ἤρχισαν νὰ κτυποῦν καὶ νεύουσι τινὰς ἐκ τῶν ἐν παρατάξει ἰσταμένων Λακεδαιμονίων, ἀλλ' οὐδ' οὐ συνειθισμένοι εἰς τὴν σιδηρὰν στρατιωτικὴν περὶ ἀρχίαν οὕτως ἐκείνην ἦσαν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ οὕτως ἔσαν νὰ προφυλαγοῦν.

Τὴν ὥραν ἐκείνην ἐπληγῶθη εἰς τὰ πλευρὰ ἐπικιν-
 ὁ ὠραιότατος ἀνὴρ ἐξ ὅλων τῶν Ἑλλήνων στρατιω-
 Λακεδαιμόνιος Καλλικράτης, ἐχομίσθη ἐκτὸς τῆς τα-
 καὶ βλέπων ὅτι ἀπέθνησκεν, ἐθρήνηε καὶ ἔλεγεν ἅ Ἀχ-
 με μέλει πῶς θ' ἀποθάνω, ἀλλὰ λυποῦμαι διότι δὲν
 χειρίσθην τὸ χέρι μου κατὰ τῶν ἐχθρῶν». Τότε ὁ Λακε-
 δαιμόνιος στρατηγὸς στρέφεται πρὸς τὸν ἐν Πλαταιαῖς ναδὸν
 Ἦρας ὑψώνει πρὸς τὸν οὐρανὸν τὰς χεῖρας καὶ ἐνώπιον το-
 τοῦ στρατοῦ μετὰ συγκινησεως καὶ δακρύων παρκαλεῖ τὸν
 νὰ εὐλογῇ τὸν ἀγῶνα τῶν Ἑλλήνων, νὰ ἐπιτρέψῃ
 αὐτοὺς νὰ συνάψωσι μάχην ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος,
 βωμῶν καὶ ἐστιῶν, ὡς ἔλεγον τότε, καὶ ἢ νὰ νικήσωσι
 σώσωσι τὰ ἀγαθὰ ταῦτα ἢ τοῦλάχιστον ν' ἀποθ-
 μαχόμενοι ὡς ἄνδρες γενναῖοι. Μετὰ τὴν συγκινητικὴν
 τὴν προσευχὴν ἡ μαντεία ὑπὲρ τῆς μάχης ἐδόθη, οἱ δὲ
 εἶδον εἰς πάντα ταῦτα ὁρατὴν τρόπον τινὰ τὴν βο-
 καὶ εὐλογίαν τοῦ θεοῦ, ὥρμησαν ὡς λέοντες καὶ τα-
 ἐνίκησαν, ἂν καὶ οἱ ἐχθροὶ ἦσαν πολὺ περισσότεροι,
 πλαῖτοι.

Ὁμοίως διηγείται ὁ Ξενοφῶν ὅτι, ὅτε ὁ Θρασύβουλος
τελθὼν ἀπὸ τῆς Φυλῆς κατέλαβε τὸν Πείραια καὶ οἱ
μενοὶ τριάκοντα τύραννοι μετὰ τῶν ὁπαδῶν αὐτῶν καὶ
Λακωνικῆς φρουρᾶς ὤρμησαν ἐπ' αὐτόν, τότε ἱερεὺς τις
φητεύων τρόπον τινά, εἶπε πρὸς τὸν Θρασύβουλον καὶ
στρατιωτὰς αὐτοῦ, ὅτι αἱ οἱ Θεοὶ προμηνύουσιν εἰς ὅμᾶς
εἶναι μόνον πειθαρχῆτε καὶ μένετε ἥσυχοι εἰς τὴν τάξιν
ἧς οὐ οἱ ἐναντίοι ἀρχίσουν τὴν μάχην καὶ πληγῶσι
καὶ φονεύουσιν τινὰ ἐξ ἡμῶν. Εἰς ἐμὲ δὲ προσωπίκως

οἱ θεοὶ προμηνύουσιν θάνατον». Καί πράγματι μόλις ἐπλη-
σαν οἱ ἐχθροὶ καὶ ἤρχισαν τὴν μάχην, αὐτὸς ὁ ἴδιος ἱερεὺς
πρῶτος, εἰσβάλλει εἰς τοὺς ἐναντίους καὶ ἐκεῖ φονεύεται,
οὕτως ἐφάνη ἡ προφητεία αὐτοῦ ἀληθής ὡς πρὸς αὐτόν.
Γίνεται δὲ οἴκοθεν ὅτι βλέποντες οἱ τοῦ Θρασυβούλου ἄνδρες
ἐπαλήθευσιν ταύτην τῆς προφητείας περὶ τοῦ θανάτου
ἱερέως, ἐπίστευσαν φυσικᾷ διὰ τὴν ἐπαληθεύσασα καὶ ἡ περὶ
νίκης αὐτῶν, ἔνεκα τούτου ἐστάθησαν γενναῖοι, ἐπολέ-
σαν καὶ ἐνίκησαν, ἃν καὶ ἦσαν ὀλιγώτεροι καὶ κακῶς
ἵσμενοι.

Ἀλλ' ἔσως θὰ παρατηρήσῃ τις ὅτι ἡ θρησκεία ἐκεῖνη
 ψευδής, εἰδωλολατρεία καὶ ὅτι ταῦτα δὲν ὀφείλονται εἰς
 μα. Μάλιστα, τὸ ἡξέυρω, καὶ ἐγώ, καὶ οὔτε λέγω ὅτι συνέβη
 μα, οὔτε φροντίζω περὶ τούτου· ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἡξέυρω
 τιμῶ καὶ θαυμάζω εἶναι τὸ βαθὺ θρησκευτικὸν αἰσθημα-
 τικὸν ἐκείνων, διὰ τοῦ ὁποίου καθίσταντο ἥρωες ὑπὲρ
 πίστεως καὶ τῆς πατρίδος. Ἰστανται ἀπέναντι τῶν
 ῥσων οἱ Σπαρτιάται μετὰ τῶν Τεγεατῶν, οἱ ἐχθροὶ πλη-
 ζοῦν, τοξεύουν καὶ φονεύουν τινάς, ἀλλ' οὗτοι μένουσιν
 ἡνικοί, διότι, ὡς λέγει ὁ στρατηγός, δὲν εἶναι θέλημα
 τοῦ Θεοῦ νὰ συνάψουν μάχην· βλέπουν ἔπειτα τὸν στρατη-
 γὸν αὐτῶν νὰ δακρύῃ καὶ νὰ παρακαλῇ τὸν Θεὸν καὶ μετὰ
 οὗτα ἀκούουν ὅτι τῶρα ἐπιτρέπει τὴν μάχην ὁ Θεός, καὶ
 νίκη φυσικῶς φαίνεται αὐτοῖς ἤδη ἄνωθεν δεδομένη ὁμοῦ
 τὴν ἀδειαν ταύτην. Ἐπίσης βλέπομεν τὸν ἱερεῖα ἐν Πει-
 ραιεὶ συμβουλεύοντα τοὺς κακῶς ὤπλισμένους καὶ ὀλίγους
 ἡλίτας νὰ μὴ πύγουν ἀλλὰ νὰ μένουν ἀκίνητοι, μέχρῃς οὗ-
 τῶν αὐτοὶ ἐχθροὶ καὶ φονευθῇ τῖς ἐκ τῶν ἐν Πειραιεὶ, ὅτι
 οὗτοι αὐτοὶ μὲν θὰ νικήσουν, ἀλλ' αὐτὸς θὰ ἀποθάνῃ ἐν τῇ μάχῃ.
 καὶ εὐθὺς ἅμα ἀρχίζει ἡ συμπλοκή, αὐτὸς ἐξορμᾷ μέσα εἰς
 τοὺς ἐχθροὺς καὶ φονεύεται, ἡ προφητεία βλέπουν ὅτι ἐ-
 ραγματοποιήθη κατὰ τὸ ἐν μέρος, θὰ ἐπαληθεύσῃ ἄρα, λέ-
 οντα καὶ κατὰ τὸ ἄλλο, μένουσιν πεποιθότες εἰς τὸ θεῖον,
 ἀνίστανται καὶ νικοῦσιν.

Λοιπὸν ἐπ' ὅσον ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ θὰ τιμᾶται ἡ ἀνδρεία, ἡ φιλοπατρία, ἡ ἐθελοθυσία, ἡ δικαιοσύνη, ἡ ἐλεησύνη, ἡ φιλάνθρωπία, καὶ ἐν γένει πᾶσα ἀρετὴ, ἀδιάφορον ἂν παρατηρῆται παρὰ φίλοις ἢ παρ' ἐχθροῖς, παρ' ἐκδοχοῖς ἢ ἑτεροδοχοῖς, παρ' Ἑλλήσιν ἢ παρ' ἄλλοις, πάντως τε θὰ τιμᾶται καὶ τὸ θρησκευτικὸν ἐκεῖνο αἶσθημα, τὸ ὅποσον ὁδηγεῖ εἰς τοιαύτας γενναίας πράξεις. Αὐτὸς ὁ Σωκράτης ἡμῶν εἶπεν ὅτι ἐκ τοῦ καρποῦ γνωρίζεται τὸ δένδρον καὶ ὅτι πᾶν δένδρον μὴ ποιοῦν καρπὸν κόπτεται καὶ εἰς θύρ βάλλεται. Λοιπὸν ἀφοῦ τοιούτους καρποὺς παρήγαγεν τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα τὸ πάλαι, εἶναι προδήλως ἄξιον τιμῆς καὶ σεβασμοῦ καὶ μάλιστα μιμήσεως παρὰ πάντων τῶν ἀποφρονοῦντων.

Πολλὺ περισσότερα τοιαῦτα παραδείγματα γνησίας γεν-
ναϊότητος, ἐθελοθυσίας καὶ αὐταπαρνήσεως διὰ τὸ θρησκευ-
τικὸν αἶσθημα ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ὁ Χριστιανισμός. Ἀνα-
γράφω ἓν : Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος διεβλήθη,
κατεβιάσθη ἐκ τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου καὶ ἀπεστάλη εἰς
ἐξορίαν, ὅπου καὶ ἀπέθανεν. Καὶ ὅμως ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος τοσοῦ-
τον ἦτο πεπεισμένος περὶ τῆς θείας δικαιοσύνης, ὥστε ὄχι
μόνον ὑπέμενεν ἀγογγύστως πάντα τὰ δεινὰ τῆς ἐξορίας,
ἀλλὰ καὶ παντοιοτρόπως παύτρυνε τοὺς φίλους του δι' ἐπι-
στολῶν νὰ ἐμμένωσιν εἰς τὰς χριστιανικὰς διδασκαλίας καὶ
νὰ μὴ μνησικαχῶσι, διότι, ὡς ἔλεγε, μία μόνον συμφορὰ
ἄληθής καὶ πραγματικὴ δύναται νὰ συμβῇ εἰς τὸν Χριστι-
ανόν, τὸ **προδοκεῖσθαι** **Θεῷ**, ἥτοι τὸ νὰ ἀμαρτήσῃ εἰς τὸν
Θεόν ! Ὁμοίως εὐρῶει καὶ παρήγγελλεν εἰς αὐτοὺς νὰ λέ-
γωσι καὶ ἐπαναλαμβάνωσι τὸ γνησίως χριστιανικὸν λόγιον

Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκα (=δοξάζω σε, Θεέ μου, δι' ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ ὅποια μοὶ δίδεις!).

Ἀπὸ τοῦ ταξειδίου αὐτοῦ εἰς τὴν ἑξορίαν ἔγραψε καὶ ἐφροντίζε περὶ τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὸν Χριστιανισμὸν τῶν εἰδωλολατρῶν κλπ. Τοιοῦτους ἄρα ἀπεργάζεται χαρακτηρὰς τὸ ἀληθές θρησκευτικὸν αἶσθημα, ὅταν καταλλήλως καλλιεργηθῇ καὶ ἀναπτυχθῇ, καὶ τοιοῦτους καθιστᾷ αὐτοὺς τῆς πατρίδος, τῆς θρησκείας καὶ τῆς ἀληθείας ὁπαδοὺς, λάτρεις καὶ ὑπερασπιστάς.

ΑΙ ΑΓΙΑΙ ΣΥΝΑΞΕΙΣ

Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΙΑΣΜΕΝΩΝ

Ἡ πρώτη στάσις τοῦ Καθίσματος τῶν ἀναβαθμῶν περα-
τοῦται ὡς συνήθως, καὶ διακόπτεται κατ' ἀρχαίον κανόνα
ἢ ἀνάγνωσις καὶ γίνεται συναπτὴ τοῦ Διακόνου μικρά.
Μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ἱερέως ἐκφώνησιν τῆς Δοξολογίας τῆς
συναπτῆς, κατ' ἀρχαίαν συνήθειαν, μὴ τηρουμένην δυστυ-
χῶς ἐν ταῖς πλείστασι Ἐκκλησίαις σήμερον εἰδὶκόν σήμαν-
τρον, ἢ μᾶλλον μικρὸς κώδων ἐνισχυόμενος ἐν τῷ ἱερῷ Βή-
ματι, ἐκρούετο καὶ εἰδοποιοῦντο οἱ Ἐκκλησιαζόμενοι ὅπως
κατερχόμενοι ἀπὸ τῶν στασιδίων των γονυπετήσωσιν ἐν ᾧ
ἡ δευτέρα στάσις τοῦ Καθίσματος ἐξακολουθεῖ ἀναγνωσκο-
μένη. Ὁ ἱερεὺς ἐν σεβασμῷ πολλῷ αἶρων ἀπὸ τοῦ μέρους
ἐνθα φυλάσσεται τὴν θήκην τῶν προηγιασμένων δώρων ἐπὶ
τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, καὶ προπορευομένου τοῦ Διακόνου μετὰ
λαμπάδος καὶ θυμιατηρίου μεταφέρει καὶ τοποθετεῖ ἐν τῷ
Δισκαρίῳ τὰ τῆς ἡμέρας τίμια καὶ ἅγια προηγιασμένα δῶρα
μεθ' ὃ ἐπαναφέρει εἰς τὸ μέρος αὐτῆς τὴν θήκην, ὅτε κρούει
μὲν ὁ διάκονος τὸ σήμαντρον ἢ τὸν κώδωνα, καὶ ἐγείρεται
ὁ λαὸς, μεταβαίνει δὲ ὁ ἱερεὺς εἰς τὴν πρόθεσιν καὶ καλύ-
πτει τὰ ἅγια μὴδὲν ἐπιλέγων, ἐμβάλλει δὲ εἰς τὸ ποτήριον
οἶνον καὶ ὕδωρ. Μερίδες ἁγίων καὶ μερίδες πιστῶν δὲν ἐξά-
γονται ἐν τῇ Προηγιασμένη προσφορᾷ διότι θυσία ἤδη δὲν
τελεῖται ἵνα μετὰσχῶσι καὶ τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας ταύ-
της διὰ μερίδων προσφορῶν, ἀλλὰ κοινωνία μόνη προηγια-
σμένης καὶ τετελεσμένης θυσίας μέλλει νὰ τελεσθῇ. Περαι-
τωθεύσης τῆς τακτοποιήσεως τῆς Προθέσεως διανοίγονται
τὰ παραπετάσματα τῆς ἁγίας Θύρας. Μετὰ τὸ πέρας τοῦ
Καθίσματος καὶ τῶν ἐν τέλει ἐκάστης στάσεως γινομένων
συναπτῶν, καὶ τῆς ἀναγνώσεως μυστικῶς ἐκ τοῦ ἱερέως τῶν ἐν
τῷ μεταξύ εὐχῶν οἱ χοροὶ ψάλλουσι τὸν ἐν ταῖς Ἀποστολι-
καῖς Διαταγαῖς λεγόμενον ἐπιλύχνιον 140ν ψαλμὸν ἥτοι τὸ
«Κύριε ἐκέκραξα» ὁ ὁποῖος ἀπ' ἀρχαιοτάτων χρόνων εἶναι
ὁ αὐτὸς ψαλμὸς τοῦ ἐσπερινοῦ. Τὰ σήμερον εἰς τὸν ἐσπερι-
νὸν τοῦτον ψαλμὸν ἐν τέλει προστιθέμενα τροπάρια τῶν
ἁγίων δὲν ἔχουσι ἀρχαίαν τὴν σύναψιν ταύτην διότι κω-
λυομένου τοῦ πανηγυρισμοῦ τῆς μνήμης τῶν ἁγίων κατὰ
τὰς ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς
ἐψάλλοντο οὐχὶ μαρτυρικὰ ἢ ὁσιακὰ τῶν ἑορταζομένων ἁγίων
Τροπάρια, ἀλλὰ σχετικὰ τῇ νηστείᾳ καὶ τῇ ἀγομένῃ μετα-
νοίᾳ. Εἴτα ἐτελεῖτο καὶ τελεῖται ἡ μικρὰ Εἰσόδος, πάλαι
μὲν καθ' ἡμᾶς μετ' Εὐαγγελίου πάντοτε, διότι μετεφέρετο
τοῦτο ἐπὶ τῆς ἁγίας Τραπεζῆς διὰ τὴν τελεσθησομένην
Λειτουργίαν, ἣδη δὲ μόνον ὅταν ἡ διατύπωσις διατάσῃ
ἀνάγνωσιν Εὐαγγελικῆς περικοπῆς. Ἄλλως ὁ Διάκονος φέ-
ρει μόνον τὸ θυμιατήριον, καὶ ἄφ' οὗ θυμιάσῃ τὰς ἁγίας εἰ-
κόνας κ.λ. κατὰ τὴν συνήθη διάταξιν ἐκφωνεῖ—Σοφία—
Ὁρθή. Καὶ εἰσέρχεται μετὰ τοῦ ἱερέως εἰς τὸ ἅγιον Βῆμα
ἐν ᾧ ὁ προσεὶς ἢ τις ἕτερος τῶν ἐξω τοῦ Βήματος κληρι-
κῶν ἀναγινώσκει τὴν ἐπιλύχνην εὐχὴν τὴν—Ὡς ἔλαβον.

Ὁ ἐπιλύχνιος οὗτος ὕμνος ἀποδίδεται συνήθως εἰς τὸν κατὰ τὸ 290 μαρτυρήσαντα ἅγιον Ἀθηνογέννη. Νικηφόρος ὁ Κάλλιστος ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ αὐτοῦ ἱστορίᾳ ἀποδίδει αὐτὸν εἰς τοὺς Ἀποστολικούς Πατέρας. Ὁ μάρτυς Ἀθηνογέννης ἔψαλλεν αὐτὸν χωρῶν πρὸς τὸν μαρτυρικὸν θάνατον. Βασίλειος ὁ Μέγας λέγει: ἀέδοξε τοῖς πατράσιν ἡμῶν μὴ σιωπῇ τὴν χάριν τοῦ ἐσπερινοῦ φωτός δέχεσθαι· ἀλλ' εὐθὺς φανέντος εὐχαριστεῖν· ἀλλ' ὅστις μὲν ὁ πατήρ τῶν ρημάτων τῆς ἐπιλυχνίου εὐχαριστίας εἰπεῖν οὐκ ἔχομεν». Ὁ ἐπιλύχνιος οὗτος ὕμνος εἶναι ἑξαμετρος, ἔχει δὲ ὑποστῇ συμπληρώσεις ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Βασιλείου καὶ τοῦ κατὰ τὸ ἔτος 633 πρὸς Κύριον ἐκδημήσαντος Ἱεροσολύμων Σωφρονίου. Διακρίνεται δὲ τὸ ἀρχαῖον ἔρρυθμον μουσικὸν τετράμελον, ὡς μέλος αὐτοῦ. Οὕτω δὲ καὶ ψάλλεται καὶ σήμερον παρ' ἡμῖν ἐν ἐσπερινοῖς μεγάλων ἐορτῶν ὑπὸ τῶν εἰσοδευόντων ἱερέων. Συνήθως δὲ ἀναγινώσκεται. Τὸ «φῶς ἱλαρόν» ἔχει τρεῖς περιόδους. Τὴν μίαν πρώτην εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν—τὴν δευτέραν εἰς τὴν ἁγίαν Τριάδα, καὶ τὴν τρίτην πάλιν εἰς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ. Περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου καὶ μικρὸν μετ' αὐτὴν σκιδόφως καλύπτει τὴν γῆν, κνέφας καλούμενον. Καὶ ἐκ τούτου λαμβάνων ἀφορμὴν ὁ ποιητὴς ἀπευθύνεται πρὸς τὸ φῶς τὸ ἱλαρόν τῆς ἁγίας δόξης ἀθανάτου Πατρὸς οὐρανοῦ, ἁγίου, μάκαρος, τὸν Ἰησοῦν Χριστόν· ἦτοι. Ἰησοῦ Χριστέ, Σὺ, ὁ ὅποιος εἶσαι τὸ φῶς τὸ ὅποιον φωτίζει καὶ φαιδρύνει ἡμᾶς, τὸ φῶς τὸ ἱλαρόν τῆς ἁγίας δόξης τοῦ ἀθανάτου καὶ οὐρανοῦ ἁγίου μάκαρος Πατρὸς. Ἐλθόντες ἡμεῖς κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου εἰς ἁγίαν Σύναξιν, καὶ ἰδόντες τὸ ἐσπερινὸν φῶς, ὑμνοῦμεν Πατέρα Υἱὸν καὶ ἅγιον Πνεῦμα τὸν ἕνα Θεόν. Υἱὲ Θεοῦ ἄξιον εἶναι νὰ σὲ ὑμνῶμεν κατὰ πάντα καιρὸν δι' ἁρμοδίας γλώσσης, Σὲ τὸν δίδοντα τὴν ζωὴν, δι' ὃ ὁ κόσμος τιμὴν καὶ λατρείαν Σοὶ ἀπονέμει. Οὕτω περατοῦται μετὰ τὴν Εἴσοδον καὶ μετὰ τὴν ἐπιλύχνιον εὐχὴν τὸ πρῶτον οὕτως εἰπεῖν μέρος τῆς ἀκολουθίας τοῦ ἐσπερινοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς τῶν Προηγιασμένων Λειτουργίας τὸ προοίμιον, ἵνα εἴπωμεν οὕτως.

ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Μία γνώμη καθ' ἐδομάδα.

«Τὸ ἡθικὸν σύνορον τῆς ἐλευθερίας εἶναι τοῦτο τὸ ρητόν. Μὴν κάμης εἰς τὸν ἄλλον, ἐκεῖνο ὁποῦ δὲν θέλεις νὰ σὲ κάμουν».

Ρήγας ὁ Φεραῖος

Ἐξεδόθη

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ
Τόμος Τέταρτος. Τεύχος Β.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: Σ. Γ. Βλαβιανού, Μεγαλοφυΐα καὶ παραφροσύνη.—Ρ. ΒΑΡΘ, Ἡ δύναμις τῆς παιδείας (μέρος δεύτερον).—Ν. Ι. Ἐξαρχοπούλου, Παιδαγωγικά ζητήματα (συνέχεια).—Ιω. Α. Τζοβενή, Ἡ διδασκαλία τῆς ὀπλοασκίας καὶ σκοποβολῆς ἐν τοῖς Σουηδικοῖς σχολείοις.—Κ. Ν. Λαμπέρη, Ἐποτύπωση διδασκαλίας ἀριθμητικῆς ἐν τῇ πρώτῃ τάξει τοῦ ἐλληνικοῦ σχολείου.
ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑΙ: Π. Α. Βαλάκι, Ἡ

ἀπὸ τοῦ ἀναγνωστικοῦ βιβλίου διδασκαλίας τῆς μητρικῆς γλώσσης (ὑπὸ Ι. Β. Κατσουρού).—Ζ. Ζαμάνη, Λόγος περὶ τῶν ἐν Μακεδονίᾳ σχολείων κλπ. (ὑπὸ Ιω. Β. Κατσουρού).—Ν. Ι. Ἐξαρχοπούλου, Ἡ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἀθηναίοις καὶ Σπαρτιάταις παιδείσις κλπ. (ὑπὸ Κ. Ν. Λαμπέρη).

Ἐξεδόθη

ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΙΑ

Α. Κ. ΔΑΜΒΕΡΓΗ

Δευτέρα ἔκδοσις 1910.

Ἐπεξεργασθεῖσα καὶ αὐξηθεῖσα

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

Γεν. Συνέλευσις. Λογοδοσία. Ἀρχαιολογία

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν, 7 τρέχοντος, συνήλθεν ἐν τῇ φρεῖ τῆς Ἐταιρείας ἡ Γεν. Συνέλευσις τῶν μελῶν. Μετὰ τὴν γῆν ὡς προέδρου αὐτῆς τοῦ κ. Κ. Γ. Ζησιίου ἀνεγνώσθη Γεν. Γραμματέως κ. Ι. Μ. Δαμβέργη, ἐξ ὀνόματος τοῦ Διοικητοῦ, ἡ λογοδοσία τῶν πεπραγμένων κατὰ τὴν λήξαντα καὶ ἡ ἐπὶ τοῦ ἀπολογισμοῦ ἐκθεσις τῆς ἐξελεγκτικῆς ἐπιτροπῆς.

Κατόπιν ἡ Γεν. Συνέλευσις, ἐξέλεξε διὰ τὴν ἀρξαμένην νῆσαν παμπηρεῖ: Πρόεδρον τὸν κ. Γ. Χ. Ζωγράφον βουλευτὴν, ὑπουργόν. Ἀντιπροέδρους τοὺς κ. κ. Κ. Μητσόπουλον καὶ Χατζιδάκην καθηγητὰς τοῦ Ἑθν. Πανεπιστημίου. Γεν. Γραμ. τὸν κ. Ι. Μ. Δαμβέργην. Εἰδικούς γραμματεῖς τοὺς κ. κ. Καλομενόπουλον καὶ Δ. Ἀντωνιάδην δικηγόρους. Ταμῖαν τὸν Μ. Μαρῖνον τραπεζίτην καὶ Συμβούλους τοὺς κ. κ. Μ. Ἐρσοπαγίτην, Στ. Βαφειάδην καὶ Ἀγ. Ἰσλῆμαν βουλευτὰς. Μπέτσον πρῶτον Γεν. Πρόξενον, Κ. Μελᾶν ἀξιωματικὸν τοῦ Β. τικοῦ, Εὐστ. Λάμπαν διευθυντὴν τοῦ Ξενοδοχείου Μ. Βρετ. Δημ. Σακελλάριον τυπογράφον ἐκδότην.

Ἐπίσης ἐξέλεξε καὶ τὴν διαρκὴ ἐξελεγκτικὴν ἐπιτροπὴν κ. κ. Θ. Κετσέα πρῶτον προέδρου τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδ. Δελλίου διευθυντοῦ Ἐκπαιδευτηρίου καὶ Θ. Κανάρη ταμίου θνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος.

Δωρεαὶ ὑπὲρ τῶν «Πατρίων»

Ὁ κ. Δημοσθ. Χ. Λάζαρος (Ἀθηναῖος) ἀπέστειλε τῇ ὑπὲρ τῆς ἐκδόσεως τῶν «Πατρίων» δωρεάν ἐκ δρχ. 100.
Ὁ κ. Ν. Ἀζελὸς δρ. 25.
Ὁ κ. Γ. Μιχὲς δρ. 5.
Ἡ κυρία Ἐλένη Λαμπρινάκη δρ. 5.
Ὁ κ. Χρ. Πατσιάδης (Τραπεζοῦντος) φρ. 6.
Ὁ κ. Κλεάνθης Παρρῆς (Μαχαλὲ Ἐρυθραίας) φρ 20.

ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ἀ ρ. Σ., Γ ρ. Μ. καὶ Κ. Τ. Π ε ι ρ α ι ᾶ, Κ. Α. Α. τ ρ α ς, Δ. Ν. Β ὠ λ ο ν, Ἀ ν τ. Σ. Θ ῆ ς α ς. Εὐχαριστοῦμεν. Καὶ ἄλλοτε εἶπομεν ὅτι τὸ μέγα καὶ ἀληθὲς ζηλευτὸν ἡμῶν εἶναι ἡ τοιαύτη ἐκτίμησις.—Ἀ ν τ. Ν. Β ὠ λ ο ν ἔλλειψις χώρου ἡμῶν δόσε καὶ τὴν δημοσίευσιν τῶν ἀρχαίων τοὺς καλοὺς λόγους.—Δ. Π. Ἀθήαϊνον. Ἐυχαριστοῦμεν ἡμῖς θά ἐκπληρωθῇ ἡ παράκλησις.—Β. Δ. Τ. Κ) π ο λ ι ν, ποστολὴ κατ' εὐθεῖαν ἐνὸς καὶ μόνου φύλλου ἀδύνατος. Συνεμ. ἦτε μετ' ἄλλων ἡ ζητήσατε παρὰ τινος λαμβάνοντος πρὸς δ. μήν.—Γ. Χ. Ἀδραμύτιον. Εὐχαριστοῦμεν.—Α. Β. Δ ᾶ τ σ α ν. Εἶχε σταλῇ.—Σ. Κ. Κ) π ο λ ι ν. Ἐλάδχατε;—Χ. Κ. ῶ α ν ν ι ν α. Ἠλλάγη διευθύνσις.—Χρ. Κ. Π ε ρ ρ α ι ᾶ, θ ρ ῶ μ ε ν ἐὰν λάβητε τὸν κόπον ἐρχόμενος νὰ ἱκανοποιήσῃτε τὸ πάτριον ἐνδιαφέρον σας. Τὰ βιβλία ἡμῶν εἶναι: τοῖς πᾶσι προστι-

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γενομένης τῆς 116 κληρώσεως τοῦ ἐκ χρ. 60,000,000 λαχειοφόρου δανείου ἐξήχσαν ἐκ τῆς κληρωτίδος οἱ ἐξῆς ἀριθμοὶ
133,408 κερδαίνων δρ. 70,000
13,914 " " 10,000
58,401 " " 2,500
69,316 " " 2,500
37,717 " " 1,000
82,105 " " 1,000
14,983 " " 1,000
173,191 " " 1,000
29,970 " " 1,000

Τὰ κερδῆθέντα ποσὰ πληρώνονται 2)15 Ἰουλίου 1910 ἐπὶ τῇ προσαγωγῇ οἰκείων τίτλων.